

dan Ordning, naar det ikke var en almindelig Gave til en samlet Samfundsklasse uden Hensyn til, om de vedkommende havde vist sig særlig dygtige eller flittige, sparsommelige og arbejdsomme. Thi de Kauteler, som ere tagne i § 3, ere saa lakse, at jeg ikke tror, man deraf kan slutte, at Ansøgeren er en særlig dygtig og paapasselig Mand. Men naar det kun bliver særlig flittige og dygtige Folk, som med tilstrækkelig Anbefaling ønske sliq Hjælp fra Staten for at etablere sig, og naar Loven kun gives som et Forsøg, skulde jeg for mit Vedkommende kunne tiltræde den Tanke, at der paa de aarlige Finanslove bevilgedes et Beløb til Gennemførelsen af dette.

Der er afflere ærede Medlemmer fremdraget Tanken om en Begünstigelse af Tyendesporeforeninger, saaledes at de kunde komme ind under Loven. Efter det Kendskab, jeg har til disse Tyendesporeforeninger, har jeg den allervermest Sympati for dem, og jeg tror, at deres Udvikling vilde kunne stifte megen Gavn rundt omkring i Landet, og at det netop under Hensyn til denne Lov vilde være meget heldigt, om Tyendet fik en virkelig Opfordring til at spare. Men jeg er ganske enig med det 2det for 6te Kreds (J. Pedersen) i, at det næppe vilde være heldigt, om dette Forslag blev gjort til en integre Del af det foreliggende Lovforslag. Jeg tror, at selve Lovforslaget, som det nu foreligger, ere saa omfattende, og at Møningerne om det ere saa afvigende, at det ikke er værd at sætte mere ind i Lovforslaget, end der allerede er, hvis vi skulde haabe at faa det gennemført. Det er klart, at Foranstaltninger med Hensyn til Tyendesporeforeninger maatte kræve ret omfangsrige forudgaaende Arbejder, og det er jo heller ikke usandsynligt, at Møningerne derom vilde være ret delte. Jeg skal derfor, idet jeg udtaler min Sympati for disse Tyendesporeforeninger, dog henstille til det eventuelle Udvalg ikke at indføre nogen Begünstigelse for dem i det foreliggende Lovforslag.

J. Pedersen: Den Tanke, som fremkom fra den ærede Ministers Side om at hjælpe paa Sagen paa den Maade, at der bevilgedes et Tilskud paa Finansloven til Støtte for Arbejdere, der vare særlig flinke og vel anbefalede, og som ellers ikke vare i Stand til at udrede de Beløb, der krævedes, er jo ikke ny. Den er, som ogsaa den ærede Minister ytrede, tidligere fremsat i Landbokommissionen og drøftet der, men jeg kan ikke nægte, at jeg vedblivende har

den samme Betænkelighed ved denne Form, som jeg tidligere har haft. Jeg skønner ikke rettere, end at det vil blive en meget vanskelig Opgave paa en Maade, som ikke vilde blive Genstand for Misforstaaelse og Kritik, at faa et saadant Beløb rettelig fordelt. Hvem skal fordele dette Beløb til de bedste Arbejdere? Hvem skal fremskaffe de Anbefalinger, hvorefter man skal gaa ved Beløbets Fordeling? Hvilken Betingelse skal der overhovedet være til Stede? Jeg tror, det er en meget vanskelig Vej at komme ind paa, og jeg vilde derfor haabe, at man vilde finde andre og i mine Øjne mere praktiske Maader til at komme ud over de Vanskeligheder, som frembyde sig.

Oct. Hansen: Jeg ønskede ogsaa at sige nogle Ord om det expédient, som den ærede Landbrugsminister omtalte, nemlig, at den Hjælp, som det synes, at de Herrer af Udvalget i Fjor ikke vilde yde Landarbejderne gennem denne Lov, i alt Fald ikke i den foreslaaede Udstrækning; den skulde man yde dem paa Finansloven. Jeg udtaler min Anerkendelse af, at den ærede Minister nu, da han taler fra Ministerbordet, taler en Del anderledes, end da han i Fjor talte fra Sekretærpladsen. Dette er jo et af disse Lovforslag, paa hvilke der er Ministerblod, om jeg saa maa sige, saa naar Ministeren har med det at gøre som Minister, tager han noget anderledes og varsommere paa det end i Fjor. I Fjor hørte vi baade fra den ærede Minister og ogsaa fra anden vel meget kompetent Side, at Landarbejderne vare en Klasse, der havde det saa udmærket godt. I Aar er det kun det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch), der siger dette, at saadan en Landarbejder kan med Lethed spare de 800 Kr. eller 1000 Kr. sammen. Jeg tvivler ikke paa, at der er en Del Landarbejdere, der kunde gøre det, navnlig naar de faa privat Hjælp, eller naar en ung Bondekarl vil gifte sig med en ældre Pige med Penge, kan han vel ogsaa faa de 800 Kr. Men det ordinære er jo det, som vi have hørt fra flere Medlemmer, som vide god Besked, at en saadan ung Landarbejder, som kun kan tjene en 400 Kr. om Aaret, og som baade skal være Soldat og dog ogsaa gøre noget for sin Uddannelse i aandelig Henseende og med Hensyn til sit Fag, kan ikke, naar han ikke faar Almisser eller Hjælp privat, inden for en rimelig Alder, navnlig ikke, naar han vil gifte sig noget tidligt, skaffe de 1000 Kr. til Veje, som det gælder om. Nu vil jeg dog nok sige, at det lyder lidt løjerligt, at vi netop fra den Side af Salen i denne Sag